

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. D. D.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2004, sp. zn. 36 Az 35/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 12. 12. 2003, č. j. OAM-4066/VL-22-P17-2003. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovateli neudělil azyl pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Zároveň žalovaný rozhodl o tom, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ustanovení § 91 stejného zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a jeho naplnění spatřuje v tom, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení

§ 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Ze spisu je údajně patrné, že stěžovatel má strach z pronásledování pro zastávání politických názorů. Ve Vietnamu nejsou dodržována základní lidská práva, nedá se tam žít a faktická situace je jiná, než vyplývá z materiálů opatřených žalovaným.

Proto stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření odkazuje na obsah správního spisu a navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná, neboť ve skutečnosti chtěl stěžovatel toliko legalizovat svůj pobyt na území České republiky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatel ve své lakonicky odůvodněné kasační stížnosti namítá vady správního řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pro které považuje označené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.

K tomu soud ze správního spisu zjistil, že v žádosti o udělení azylu ze dne 19. 8. 2003 stěžovatel uvedl, že opustil Vietnam z ekonomických důvodů, neboť zde měl nízký příjem. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 13. 10. 2003 stěžovatel dále uvedl, že zemi původu opustil v srpnu 2002 a do České republiky přišel v září 2002. Důvodem odchodu z Vietnamu byla snaha „poznat život jinde než ve Vietnamu a poznat ČR, která je pokročilejší než Vietnam“. Výslovně uvedl, že ve Vietnamu neměl žádné potíže a o azyl požádal proto, aby získal platné doklady, a na položenou otázku sdělil, že nemá žádné materiály, které by žalovanému chtěl předložit na doložení svých tvrzení a že ani nechce doplnit žádné další skutečnosti. Součástí správního spisu jsou podklady o zemi původu, vyžádané od Ministerstva zahraničí ČR, Zastupitelského úřadu v H. a Ministerstva vnitra Velké Británie.

V žalobě, podané ke krajskému soudu, stěžovatel zpochybnil věrohodnost předmětného protokolu a uvedl, že sice skutečně nebyl v zemi původu pronásledován pro svoje názory, nicméně bylo tomu tak proto, že se nevyjadřoval k dění v zemi,

neboť se obával, že pokud by tak učinil, mohl by být stíhán. Stěžovatel nesouhlasí ani s obsahem shora označených dokumentů o situaci ve Vietnamu a tvrdí, že faktická situace je taková, že neúspěšní žadatelé o udělení azylu mají po svém návratu problém najít odpovídající práci a jsou tak diskriminováni.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, je nucen konstatovat, že podle svojí ustálené judikatury (viz např. rozsudky sp. zn. 5 Azs 50/2003, sp. zn. 5 Azs 170/2004) správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha soudního přezkumu, myšleno odkazem na § 77 s. ř. s., neboť tam založené oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce se váže k předmětu soudního řízení, totiž k rozhodnutí vydanému správním orgánem, který je povinen postupovat podle příslušných procesních předpisů. Takto je třeba chápat i ustanovení § 75 s. ř. s., podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je provázáno zásadou aktivity žadatele o azyl (břemeno tvrzení). Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován.

V projednávané věci je z obsahu správního spisu nad veškerou pochybnost zřejmé, že žalovaný při zjišťování důvodů pro podání žádosti o azyl stěžovatelem postupoval korektně. Ze sledu otázek, které byly stěžovateli kladeny, je patrné, že mu umožňovaly se k důvodům žádosti o udělení azylu podrobně vyjádřit, žalovaný si opatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a nelze mu důvodně vytýkat žádné procesní pochybení, jestliže samotný stěžovatel svoje tvrzení nikterak nekonkretizoval a nedoložil.

Nejvyšší správní soud navíc nesouhlasí ani s názorem stěžovatele, že jím uváděné důvody jsou dostatečné pro udělení azylu. Jak totiž vyplývá z předchozího textu, stěžovatel v průběhu správního řízení ani netvrdil, že by byl pronásledován pro některý z azylově relevantních důvodů a veškerá jeho argumentace se pohybovala v potencionální a tedy zcela nedostatečné rovině (...sice se názorově nikterak neprojevoval, nicméně pokud by tak učinil, mohl by být následně pronásledován...). K obavám, že po návratu do země původu může mít stěžovatel obtíže najít si kvalifikovanou práci, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na svoji judikaturu, podle níž ekonomické problémy nelze považovat za důvod pro udělení azylu (např. rozsudek ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 23/2003).

Nejvyšší správní soud tak v daném případě nezjistil naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu